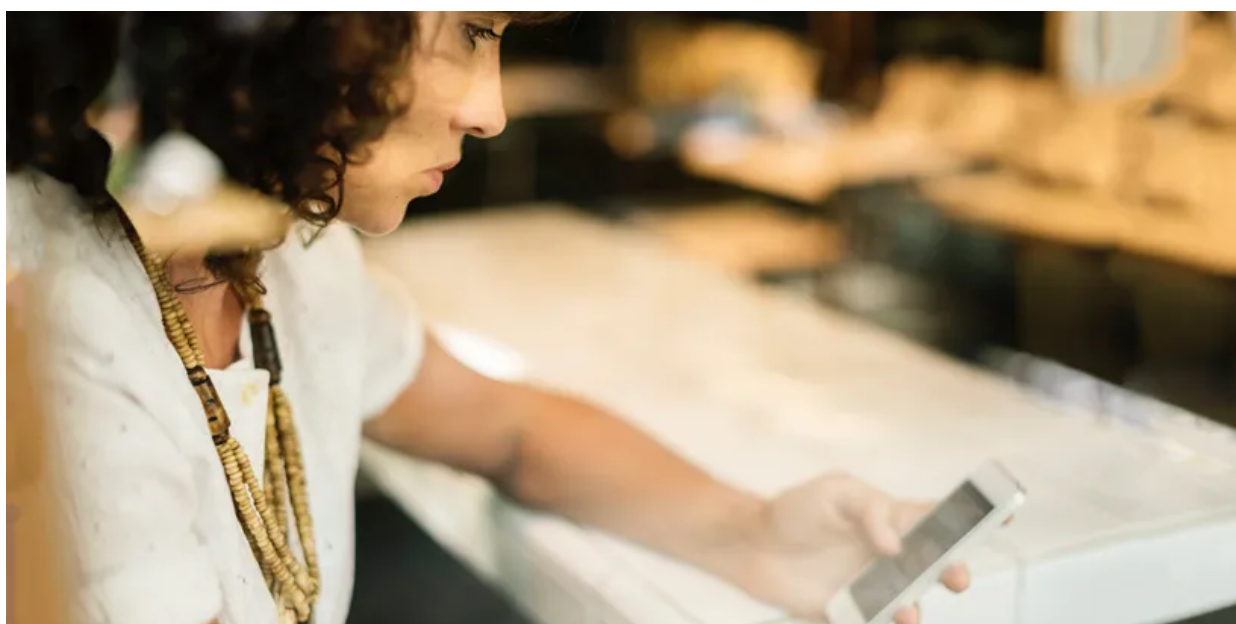

Telefonsamtalen

Et leserinnlegg om angsten og usikkerheten som følger med det å være pårørende til en rusavhengig

Klokken er 11 og jeg sitter foran PCen på jobb. Tenker jeg bør ringe ham før lunsj. Ikke fordi jeg er så urolig, men mer fordi det har blitt en slags rutine. En rutine for å opprettholde en viss ro og kontroll. Eller. I det minste opprettholde illusjonen av kontroll. For sannheten er jo at dette er en situasjon jeg ikke har kontroll over. Om jeg ringer ham og han høres helt fin ut kan han likevel ruse seg sekundet etter at jeg legger på. Og om han er rusa når jeg ringer, så er skaden allerede skjedd. Det at jeg ringer endrer ikke på det.

Likevel. Klokken er 11 og jeg tar med telefonen på stillerommet for å ringe ham. Ingen svar. Kanskje han ikke har stått opp enda? Kanskje han er på trening? Eller kanskje han står i dusjen? Jeg bestemmer meg for å ringe ham igjen etter lunsj.

Under lunsjen ser jeg at han er aktiv på Facebook. Han er pålogget. Da er han i det minste våken. Jeg skriver en melding til ham på Messenger og følger konstant med for å se om han ser meldingen og svarer. Noe han ikke gjør. Men han er fortsatt pålogget. Nå kjenner jeg uroen komme. Jeg sitter i lunsjen med de andre, men følger ikke så mye med i samtalen. Jeg er mest opptatt av å sjekke om han ser meldingen.

Når lunsjen er over ringer jeg ham igjen, både på telefonen og Messenger. Fortsatt ikke svar. Klumpen i magen vokser seg større. Jeg ringer igjen og igjen. Ingen som svarer i den andre enden. Ringer et par ganger til før jeg tusler bort til plassen min for å arbeide. Hodet mitt leter etter alle andre logiske forklaringer på at han ikke svarer enn den ene forklaringen jeg frykter mest: at han har ruset seg igjen. Kan han ikke i det minste svare? Det hadde vært så mye bedre.

Jeg finner frem en ny søknad på PCen. Forsøker å komme i jobbmodus og fokusere. Jeg leser gjennom den første siden av søknaden. Tankene mine begynner igjen å vandre. Hva om han akkurat nå står og ruser seg? Hva om han ruser seg slik at han ikke kommer seg på jobb kl. 14? Jeg skal ha middagsbesøk av en venninne, men hvordan skal jeg løse det hvis han er hjemme og rusa?

Å ja, søknaden. Jeg må starte øverst fra begynnelsen igjen. Har helt glemt hva jeg leste for et par minutter siden. Jeg forsøker å late som jeg skriver på tastaturet for at kollegaene som sitter rett ovenfor meg og på pulten ved siden av skal tro at jeg arbeider. Blikket mitt flakker over PC-skjermen. Skjermen kunne like gjerne vært svart, jeg får uansett ikke med meg noe av det som står der.

Jeg kikker ned på telefonen. Klumpen i magen har nå blitt så stor at den oppløser seg og brer seg utover i hele kroppen. Brer seg fra magen og helt ut i tærne og fingerspissene. Som den har gjort så mange ganger før. Hvert 5. minutt tar jeg turen til stillerommet for å legge igjen nok et ubesvart anrop på telefonen hans.

Til slutt svarer det endelig i andre enden.

«Hei,» sier han lett stresset.

Jeg kjenner på et lite øyeblikks lettelse før usikkerheten tar over. Han forklarer at han sto opp sent og har hatt så mye å gjøre, da jeg spør ham

hvorfor han ikke har svart tidligere.

«Har du ruset deg?» spør jeg.

«Nei,» kommer det fra andre enden av røret. Men jeg vet. Slik jeg alltid vet. Den lille knekken i stemmen på slutten av hver setning. Stemmeleiet som er litt lysere enn vanlig, samtidig som den også virker litt hesere. Nesten umerkelig. Men bare nesten.

«Du, jeg er midt oppe i noe her, så jeg må nesten legge på. Jeg har en del jeg må ordne og rydde før jobb,» sier han.

Så legger han på. Igjen sitter jeg og føler meg maktesløs og utladet. Uroen jeg hadde har forsvunnet. I stedet er kroppen fylt med fortvilelse og skuffelse. Arbeidsdagen virker uendelig. Når arbeidsdagen er over kjennes det som jeg har arbeidet 20 timer i strekk, selv om sannheten er at jeg knapt har arbeidet en time effektivt. Hodet mitt har likevel arbeidet non-stop. Det har ikke hatt et øyeblikks pause.

(Gjengitt med tillatelse)

Tekst:

Lillian Skrede

Pårørende